

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр.София, 05.12.2012 год.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, II
състав, в закрито съдебно заседание на пети декември през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДРАГОМИР КОЯДЖИКОВ
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

след като разгледа докладваното от председателя ВНЧД № 177 по описа на АСНС за 2012 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.345 вр. с чл.249, ал.3 вр. с ал.1 от НПК.

С Разпореждане на съдията-докладчик от 19.06.2012 год. по НОХД № 836/2012 год. по описа на Специализирания наказателен съд, VI състав, съдебното производство по същото е ПРЕКРАТЕНО на основание чл.249, ал.1 вр. с чл.248, ал.2, т.3 от НПК – поради допуснати в досъдебната фаза съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на обвиняемите и делото е ВЪРНАТО на Специализираната прокуратура за отстраняването им.

Против разпореждането е постъпил протест от Окръжна прокуратура – Кюстендил, с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност. Излагат се аргументи, че обвинението отговаря на изискванията на чл.246, ал.2 от НПК и се настоява за отмяна на съдебния акт.

Апелативният специализиран наказателен съд, като се запозна с протеста и с приложените по делото материали, счита, че същият е процесуално допустим, а разгледан по същество е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

С внесения в СпНС обвинителен акт, на С. С. С., Р. К. Х., З. М. У. и И. М. У. са повдигнати следните обвинения:

за престъпление по чл.321, ал.1 /за С./, ал.2 /за Х., З. У. и И. У./ от НК;

на всеки един – за престъпление по чл.212, ал.5 вр. с ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК;

отделно за З. У. – за престъпление по чл.308, ал.1, пр.1 от НК.

Със същия обвинителен акт, са повдигнати обвинения и на Р. С. П.– за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Н. Г. П. – за престъпление по чл.212, ал.2, пр.2 вр. с ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.29, ал.1 б. „А“ и б. „Б“ вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Р. В. Б. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Е. Т. Х. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на С. С. Ш. /С./ – за престъпление по чл.316 вр. с чл.308, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Б. Г. Ф. за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на К. В. А. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на И. В. И. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Е. С. К. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на С. К. С. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на С. К. Ч. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на С. Б. В. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на М. К. К. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на А. Д. М. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Р. Д. М. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Н. М. Н. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на И. И. Л. – за престъпление по чл.212, ал.4, пр.2 вр. с ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.29, ал.1, б. „А“ и б. „Б“ вр. с чл.20, ал.2 от НК, на В. Г. А. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Н. Б. М. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на И. В. И. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на П. Н. И. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, на Е. В. М. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК и на С. Р. И. – за престъпление по чл.212, ал.1, пр.2 вр. с чл.20, ал.2 от НК.

За да прекрати съдебното производство и да върне делото на прокурора, съдията-докладчик е преценил, че в досъдебната фаза и в частност при изготвянето на обвинителния акт, са били допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неяснота на повдигнатите обвинения и нарушаващи правото на защита на обвиняемите. Разискваните пороци са разделени условно на няколко групи. Едната се отнася до обвиненията по чл.321 от НК, другата – до обвиненията по чл.212 от НК, третата до документните престъпления по чл.308 и чл.316 от НК и четвъртата, касае установени пропуски при воденето на задочно производство спрямо някои от обвиняемите и липса на прокурорско произнасяне по присъединени неприключили досъдебни производства срещу починали лица.

Досежно обвинението за организирана престъпна група по чл.321 от НК, съдията-докладчик е констатирал, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не се съдържат достатъчно съображения за изпълнителното деяние „образуване“ на ОПГ, вменено на обв.С. С., липсват изобщо такива за вмененото на същия деец „ръководене“, липсва описание на обективни действия на обвиняемите Р. Х., З. У. и И. У. по обвързването им в престъпно сдружение с користна цел, липсва аргументация за признака трайност по чл.93, т.20 от НК, липсва обосновка за инкриминирания в диспозитива времеви период на съществуването на групата и за субективното отношение на лицата, за които се твърди да участват в нея.

Констатацията е вярна, като в случая се касае за **липса на разбираема и логично издържана фактология**, от която да се извежда наличието на престъпно сдружение, с изискуемите му характеристики по чл.93, т.20 от НК. Въпреки че в обстоятелствената част на обвинителния акт, прокурорът говори за ОПГ, съществуваща с цел реализиране на престъпления по чл.212 от НК, ръководена от организатора обв.С. С., с участници – обвиняемите Р. Х., З. У. и И. У. и въпреки твърденията му за установени отношения между С. и Х., за някакви ръководни функции на С., изразяващи се в разпределение на задачите на участниците, осигуряване на средства за реализиране на документните измами /техника, неистински печати и щемпели/ и разпределяне на печалба, то на практика тези твърдения се оказват по-скоро декларативни, защото са лишени от надлежна конкретизация. В обстоятелствената част на акта, разхвърляно са заложени само принципни постановки, навеждащи на някаква усложнена задружна противоправна дейност, които обаче, първо – не са достатъчни за обосноваване нито на постигнато съгласие за обединяване в ОПГ и на индивидуалната воля на всеки от дейците за съпричастност към група, нито на връзките между тях с изискуемата им устойчивост; и второ – въпросните постановки, изобщо не намират потвърждение в същинското описание на обстановката – там, където са отразени фактите за отделните процесни случаи на продажби на чужди ценни книжа. Следователно, въззивният съд не възприема оплакванията в протеста за неправилност на обсъждания пункт от разпореждането, още повече, че те се основават на голословни възражения. Няма как да се възразява, че С. „при срещите си с останалите участници“ бил разпределял ролите по между им и че всеки от участниците извършвал дейност, указана му точно от ръководителя, понеже в действителност подобни факти не са залегнали в обвинителния акт. На стр. 5 от акта лаконично се заявява, че „при част от срещите между обвиняемите Х. и С. присъствали обвиняемите З. и И. У.“, но за какви срещи става дума, кога са провеждани и обсъждано ли е било на тях нещо по повод на съвместна неправомерна деятелност, не е ясно.

Не е ясно какви наставления и на кого е давал С., ако въобще е давал, а пък специално за обвиняемите У. – не е ясно как /по нечия заръка или не/ са нанасяли ръкописни попълнения в изискуемите за прехвърлителната процедура документи. Отделно, отразените в акта обстоятелства не подкрепят убедително обобщеното прокурорско твърдение, че С. получавал и разпределял неправомерно набавяните суми между членовете на престъпното сдружение, защото при преобладаващата част от случаите не е посочено парите въобще да са стигали до С.. Неминуемо се забелязва и отсъствието на обосновка за времевите параметри на престъплението по чл.321 от НК, като за тяхно начало е приета датата на първото инкриминирано посещение на обв.Р. Х. в офиса на ФК „П. к.” АД в гр.Кюстендил – 28.02.2006 год., без този момент да се свързва по какъвто и да е начин с образуването и съществуването на групата.

Извън констатациите на съдията-докладчик, на свой ред апелативният съд отчита и други съществени недостатъци в обвиненията по чл.321 от НК, които са:

Първо – неяснота, досежно вида на престъпните деяния, представляващи цел на групата. Както вече се спомена, в обстоятелствената част на обвинителния акт, прокурорът е изразил схващането, че групата била „насочена” към реализиране на престъпления по чл.212 от НК /виж стр.38 от акта/, но то не кореспондира на диспозитива. В диспозитива, предметът на дейност на ОПГ е формулиран единствено словесно, но не и с цифровото изражение на приложимата норма от специалната част на НК, като словесната му формулировка е странна компилация между съставомерни признаци на чл.308, ал.1 от НК и чл.212, ал.1 от НК, от която в крайна сметка не може да се направи сигурен и недвусмислен извод, какви по вид са престъпленията, за целите на които е създадено сдружението.

Второ – според диспозитива на акта, обвинението по чл.321 от НК на С. С. обхваща изпълнителните деяния „образуване” и „ръководене”, т.е. както и по-горе се подчерта, вменява му се качеството на организатор и ръководител. П. по диспозитив обаче, в обвиненията на участниците Р. Х., З. У. и И. У. по чл.321 от НК, С. С. фигурира само като „ръководител”.

Досежно обвиненията за документни измами по чл.212 от НК.

Критиката на съдията-докладчик към липсата на съображения за елементите от обективната и субективната страна на основния състав на престъпленията, за липсата на съображения за квалификацията по чл.20, ал.2 от НК и тази по чл.26 от НК, за несъответствие в обвиненията на съучастниците, касаещо персонификацията на останалите съизвършители, е съвсем резонна, като дори се нуждае от сериозно доразвиване, понеже изтъкнатите непълноти, са само

един малък сегмент от множеството дефекти, от които страда прокурорския акт, а именно: пропуски в описанието за други релевантни за делото факти, драстични противоречия между обстоятелствената част на акта и неговия диспозитив, както и в самата обстоятелствена част и в самия диспозитив, и вменияване тепърва с диспозитива на фактически положения, незасегнати изобщо в обстоятелствената част.

Първо – ще се започне от процедурата по сделките с ценни книжа, чието поднасяне е твърде схематично и неразбираемо, като даже името на уреждащия я нормативен документ /Наредба № 1 от 2003 год. за изискванията към дейността на инвестиционните посредници, издадена от К. за финансов надзор, обн. ДВ бр.90 от 2003 год. понастоящем отменена/, единствено в диспозитива на обвинителния акт е вписано пълно и коректно, докато в обстоятелствената му част фигурира под кодовия израз „Наредба 1 на КФН”. Значението на въпросната процедура не бива да се подценява, защото е очевидно, че тя е съставлявала регламентът за достигането до дадения финансов резултат, явяващ се тук престъпно целен, като е предопределяла и рамката на всички еднотипно развивали се процесни събития. Щом като според прокурорското виждане, същата процедура е била ползвана от дейците, но чрез влагането на престъпни механизми, с цел имотно облагодетелстване, то е нужно в обвинителния акт тя да бъде описана така, че да е понятно за какви сделки се касае, с какъв предмет и страни, от кого се реализират, при какви изисквания и условия, и каква е ролята на лицето по чл.21, ал.1 от Наредбата. Последните обстоятелства са особено значими, с оглед преценката дали е създаване на неверни представи /въвеждане или поддържане на заблуждение или използване на заблуждение или на неопитност или на неосведоменост/, съответно у кого, кой упражнява фактическа власт върху чуждото движимо имущество и как влияе поведението на заблудения, за да се стигне до разпореждане с имуществото.

Второ – спирайки се на споменатата процедура, прокурорът говори за „пълномощници” на наследниците на починалите притежатели на ценни книжа, говори още и за неистински документи – пълномощни, по силата на които наследниците на починалите уж овластявали пълномощниците да се разпореждат с акциите на техните наследодатели и да получават сумите от продажбата им. Малко по-нататък в обстоятелствената част на акта, за такива псевдо пълномощници се визират обв.Р. Х., както и осигурените от него още 24 лица – обвиняемите П., П., Б., Х., Ш. /С./, Ф., А., И. И., К., С., Ч., В., К., М., М., Н., Л., А., М. И. И., И., М., С. И. и лицето А. К. /наказателно неотговорен, поради психическо заболяване/. При излагането на отделните казуси по реализираните сделки, прокурорът е обозначил съответните „упълномощители” на обвиняемите, примерно: на обв.Р. Х. –

„упълномощители“ за три отделни сделки са били някои си Н. Р., И. К. и Д. Г.; на обв.П. – „упълномощители“ за две отделни сделки са били Д. М. и Т. Л., и т.н. за останалите. П. от изложението на отделните казуси, може да се изведе и кои са били починалите притежатели на ценни книжа, защото в записаните като инкриминирани документи – препис извлечения от актове за смърт, фигурират техните имена. Или по смисъла, вложен в обстоятелствената част на обвинителния акт, излиза, че онези, които са посочени за „упълномощители“ на обвиняемите в неистинските пълномощни, са наследници на починалите правоимащи, а като такива принципно би следвало да се явяват и увредени от инкриминираните деяния. Изведнъж обаче, от диспозитива на акта се оказва, че прокурорът приема за наследници и респ. за собственици на полученото без правно основание чуждо имущество, съвсем други лица, които нямат нищо общо с „упълномощителите“. Проблемът от разискваното разминаване между обстоятелствена част и диспозитив е с двойко проявление. От една страна предизвиква объркване в обвинението и ражда поредните неясноти за това – кои тогава са въпросните „упълномощители“, за които се разказва в обстоятелствената част на акта, каква е евентуално връзката им с починалите притежатели на акции или с наследниците им /пък била тя и мнимо документална/, как са се появили в процедурата по сделките и въз основа на какво се е считало, че разполагат с някаква представителна власт. От друга страна – едва в диспозитива на акта се въвеждат нови фактически положения, отсъстващи от обстоятелствената му част, което е недопустимо.

Апропо, прави впечатление възприетият крайно погрешен маниер при актосъставянето – кратка и страдаща от фактологични дефицити обстоятелствена част, а същевременно словесно тромави диспозитиви, претоварени от съдържание, далеч и ненужно надхвърлящо изискуемото за правна квалификация на престъпленията с нейния текстови и цифров израз.

Трето – съгласно диспозитива на акта, използваното особено средство за осъществяването на документните измами са били „неистински документи“. Като съставомерен белег, средството при всяко от деянията трябва да бъде надлежно конкретизирано – за какъв документ се касае /официален или частен/ и от какъв вид подправка страда /неистински, преправен, с невярно съдържание/. За някои от изброените в обстоятелствената част на акта документи, такава конкретизация е направена, но за мнозинството – отсъства, а също отсъства аргументация защо според прокурора даденият документ е порочен и на какво позовава твърдението си за неистинност, която впрочем се установява чрез специални знания. Пропускът се наблюдава както за повечето от процесните пълномощни, така и за редица от препис извлеченията от актове за смърт и удостоверенията за наследници. Специално

за пълномощните, волята на прокурора е съвсем объркана. Флагрантно известно е, че пълномощното с нотариална заверка на подписа /каквито са инкриминираните/, съчетава два документа в един материален носител – пълномощното е частният документ, а нотариалната заверка – официалният, като в зависимост от това дали въздействието засяга подписа на упълномощителя или на изпълняващия нотариалната функция, говорим за неистински частен или за неистински официален документ. Т. ясно и категорично разграничение в обстоятелствената част не е сторено и не може да се разбере кой от документите се третира за опорочен, и защо. Примерно – пълномощното с упълномощител Д. М. и упълномощен обвиняемият П.. В обстоятелствената част на акта се казва само, че ръкописните попълнения в пълномощното били извършени от обв.З. У.. Въобще няма твърдения, че подписът за „упълномощител” или за „нотариус” не са изпълнени от лицата, отразени като автори на документите /ръкописни попълнения и подписи са отделни понятия – в тази връзка виж за сравнение и отделното произнасяне по тях в заключенията на изготвените графически експертизи/. Неизвестно е тогава, как в диспозитива на акта, прокурорът е решил, че става дума за неистинност при документирането и че неистинско е пълномощното. Друг пример – пълномощното с упълномощител Й. М. и упълномощен обв.П. Споменава се в обстоятелствената част на акта, че ръкописният текст в нотариалната заверка е изпълнен от обв.З. У., а отпечатъците от кръгъл печат и правоъгълен щемпел не са положени от нотариус Р. И. Отново липсват твърдения за интервенция на мястото на подписите, но в диспозитива неизвестно как се прогласяват за неистински и пълномощното и нотариалната заверка /виж стр.141 от обвинителния акт/. Нещо повече – в диспозитива е записано, че не само ръкописният текст в нотариалната заверка, но и подписите след „упълномощител” и „нотариус” били изпълнени от обв.З. У., което е в пълно противоречие с обстоятелствената част, защото в нея изобщо няма такива постановки /и при описанието на дейността на обв.П. и при описанието на дейността на обв.З. У./, и е отново показател за смислово разминаване между частите на акта, в т.ч. за въвеждане на нови факти в диспозитива. Трети пример – пълномощното с упълномощители И. Е. и Е. К. и упълномощен обв.П. Сочи се в обстоятелствената част, че ръкописният текст в пълномощното е изпълнен от обв.З. У., че отпечатъците от кръглия печат, правоъгълния щемпел и подписа не са положени от нотариус Р. И., П. без твърдения, засягащи подписа на „упълномощител”, ала в диспозитива за неистинско се оказва, че е обявено пълномощното. С изключение на три случая, които ще се обсъдят непосредствено по-долу, при всички останали, положението с пълномощните е идентично или сходно като илюстрираното с примерите.

Трите случая се отнасят за пълномощните с упълномощител И. К. и упълномощен обв.Р. Х., с упълномощител Д. Г. и упълномощен обв.Р. Х., и с упълномощител П. И. и упълномощен обв.С. За тях в обстоятелствената част на акта на няколко пъти се заявява, че изпълнител на подписите за „упълномощител” е обв.З. У., с позоваване от прокурора и на изготвено експертно заключение /макар и без уточнение за кое от общо осемнадесетте заключения на графически експертизи се има предвид/. За нуждите на обвиненията по чл.212 от НК, за неистински явно се обявяват частните документи – цитираните пълномощни /който извод може да се направи от употребените в диспозитива изрази: пълномощно с упълномощител еди кой си, на което е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на ... – и се визира името на титулувания за упълномощител/. За нуждите на обвинението за документно престъпление, вменено индивидуално на З. У., абсолютно същата противоправна дейност – изпълнението на подписите на същите „упълномощители” е третирана като съставяне на „*неистински официални документи*”, с цел да бъдат използвани и тя е подведена като престъпление по чл.308, ал.1, т.1 от НК /виж последователно стр.37 и стр.115 от обвинителния акт/. Това е поредно драстично противоречие в обвинителния акт. При обвинението на З. У. по чл.308, ал.1 от НК, въззивният съд отчита и още един съществен недостатък, но на него ще се спре при проверката на констатациите на съдията-докладчик, досежно документните престъпления.

Четвърто – на всеки от обвиняемите П., П., Б., Х., Ф., А., И. И., К., С., Ч., В., К., М., М., Н., Л., А., М, И. И., И., М. и С. И., с диспозитива на акта, се вменява намерение за противозаконно присвояване на пълния размер на получените от продажбата на ценни книжа, парични суми /от няколкостотин до няколко хиляди лева/, което е в тотален разрез с изнесените в обстоятелствената част факти. В нейното съдържание, противоправното поведение на тези обвиняеми е очертано като „*услуга*”, за която са им били заплащани „*минимални суми*”, а в описанието на отделните случаи на сделките, без този на обв.Х., за дейците даже изрично се казва за колко пари обв.Р. Х. предварително се е споразумявал с тях, за да се представят за пълномощници и респ. колко пари им е давал след финализирането на сделките /между 20 и 50 лева/. Случаят на обв.Х. е още по-парадоксален, понеже съгласно обстоятелствената част на акта, същата обвиняема е била съпруга на обв.Р. Х., включила се е инцидентно при изплащането на парите от продажба на акции и за нея не се навежда нито един факт, който да говори, че е искала финансово възмездие за стореното или че възнамерявала да свои чуждото имущество. В този смисъл, отбелязаната от съдията-докладчик и възразена в протеста липса на аргументация за субективните престъпни

белези при цитираните обвиняеми, е напълно основателна, тъй като субективното отношение при престъплението по чл.212, ал.1 от НК се характеризира с два елемента – пряк умисъл и присвоително намерение. Отличаването само на формата на вината, не е достатъчно за обосноваване на субективна съставомерност, поради което изтъкнатият в обратната насока довод в протеста, не се възприема.

Пето – досежно обвинението по чл.212 от НК спрямо обв.Е. Х.. В обстоятелствената част на акта се твърди, че съпругата на обв.Р. Х. – Е. Х., била „упълномощена“ с неистинско пълномощно, само за получаване на сумите от две реализирани продажби на ценни книжа, защото лицето, което по-рано се явило в клона на ФК „П. к.“ АД в гр.Кюстендил и представило пред служителя неистински документи за участие в сделките като „пълномощник“ на притежателите на акциите – обвиняемата С. Ш. /С./, не можело да бъде открито. Твърди се още, че Ш. /С./ е посетила инвестиционния посредник, комуто представила документи на 31.06.2006 год., а получаването от обв. Х. на парите от продажбите е станало на 11.04.2006 год. Нагледно елементарно е, че една от датите е сгрешена, с което фактологията страда от логическа конфронтация, защото обективно няма как да е било направено изплащане по сделка, без въобще последната да е стартирала. Но нарушенията в обвинението на Х. не свършват до тук. Ненадейно в диспозитива на обвинителния акт, за Х. се казва, че „на 06.04.2006 год.“ в офиса на „П. к.95“ АД гр.Пловдив, клон гр.Кюстендил, тя използвала неистинското пълномощно с „упълномощител“ обвиняемата Ш. /С./, като го представила, а пък на 11.04.2006 год. получила без правно основание чуждото движимо имущество /виж стр.144 и стр.145 от акта/. Касае се за поредно противоречие между диспозитив и обстоятелствена част, тъй като в последната се сочи, че представянето /т.е. ползването/ на неистинското пълномощно от обв.Х. пред инвестиционния посредник, се е състояло на датата на която са й били изплатени сумите – 11.04.2006 год. /виж стр.13 и стр.14 от акта/, като няма данни обвиняемата въобще да е ходила по-рано в клона на ФК „П. к. 95“ АД.

Шесто – в обстоятелствената част на акта, където се описват деянията на обвиняемите С. Ч. и М. К., е допусната сходна по естеството си грешка в самоличността на субекта, който е представил документите /претендирани за неистински/ пред инвестиционния посредник. Уж се твърди, че участници в процедурите са били Ч. и съответно К., на които обв.Р. Х. осигурил инкриминираните документални комплекти, а веднага след това е записано, че тези комплекти били представени в кюстендилския клон на ФК от лицето Ф. /вместо Ч./ и съответно от лицето М. /вместо К./. Името М. наместо К. се

среща и още веднъж при отразяването на обстоятелството чия лична карта служителят на клона преснимал и дал за полагане на заверка.

Седмо – в обстоятелствената част на акта, съдържаща описание на деянието на обв.И. Л., не фигурират никакви данни за минали осъждания на лицето. П. според обстоятелствената част, Л. е представил пред инвестиционния посредник три комплекта неистински документи – индивидуализирани с дати на издаване и номера. В отнасящия се до същия обвиняем диспозитив, се съзира поредното нововъведение на факти, които отсъстват от обстоятелствената част на акта и не намират потвърждение в нея, а именно – към втория комплект книжа, ползвани от Л. се „прибавят” още два съвсем неизвестни документа – препис извлечение от акт за смърт № xxx и Удостоверение за наследници № xxxxx год. „Прибавя се” и минало осъждане на обвиняемия /с групиране по реда на чл.25 вр. с чл.23 от НК/, обуславящо квалификация „опасен рецидив”. Несъответствия се откриват и в самия диспозитив – както се сочи, че деянието е осъществено в условията на рецидив по смисъла на чл.29, ал.1, б. „А” от НК /извършено е след като деецът е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е отложено по чл.66 от НК/, така накрая цифрово обвинението визира и двете хипотези на рецидива – по б. „А” и по б. „Б” на чл.29, ал.1 от НК.

Осмо – в диспозитива, отнасящ се до обв.И. И., инкриминираното пълномощно с „упълномощител” Ш. А. е посочено като използвано от дееца, както при първата, така и при втората от общо трите, реализирани от него в качеството му на „пълномощник” сделки с ценни книжа, което не съответства на съдържанието на обстоятелствената част на акта. Отново в диспозитива, за второто от деянията включено в обхвата на продължаваното престъпление, се казва, че полученото от обв.И. без правно основание чуждо имущество, е „собственост” на В. Н. В., който би следвало да е починалият притежател на ценните книги, съгласно името фигуриращо в инкриминирания акт за смърт.

Девето – изключително сериозна слабост на обвинителния акт представлява ангажирането на отговорността на всеки от обвиняемите С. С., Р. Х., З. У. и И. У., като „съизвършители” за всички инкриминирани по делото случаи на сделки с ценни книжа, обявени за документни измами и обединени по чл.26 от НК в едно продължавано престъпление, носещо и допълнителната квалификация на ал.5 на чл.212 от НК, без излагането на данни в обстоятелствената част на акта за тяхно поведение, разкриващо участие в изпълнителните деяния на всички престъпни прояви, обхванати в продължаваното престъпление. По дефиницията на чл.20, ал.2 от НК, съизвършители са лицата, които участват в самото изпълнително деяние на дадено престъпление. Документната измама, като съставно престъпление,

включва два акта – използване на неистински, преправен или документ с невярно съдържание и получаване на чуждо движимо имущество без правно основание с намерение да се присвои. Ако деецът едновременно е автор на подправката и използва така съставения от него порочен документ, за да създаде привидно основание, че има право да получи чуждото движимо имущество и го получи, трайната съдебна практика приема, че деянието се квалифицира по чл.212 от НК, който изключва отделно приложение на чл.308 – 316 от НК, но разглежданите понастоящем случаи не са такива. Дейности от друго естество, дори да са спомогнали за документната измама, не се отъждествяват с нейното изпълнително деяние. Даже в обстоятелствената част да се твърди, съпричастност на С. С., З. У. и И. У. към процеса по неистинското документирание, за никой от тях и при нито един от процесните случаи на сделки с ценни книжа, не се сочи, те да са употребявали инкриминираните документи, за да формират неверни представи у другото. За С. С. обобщено се заявява, че се явявал своего рода краен получател на неправомерно придобитите суми и ги разпределял между участниците в ОПГ, в т.ч. на З. У. и И. У., но това не отъждествява тримата обвиняеми с „получатели” на чуждото имущество по смисъла на чл.212 от НК, защото изплащането на парите се е извършвало на други лица. Освен това, участието в ОПГ не е непременно предпоставка за вменяване на съучастие /и то на съизвършителство/ на всички членове на групата за осъществените престъпления, за целите на които тя съществува, защото е напълно възможно даже и при общо ползване на облагите от незаконните начинания, в извършването на конкретните престъпления, явяващи се предмет на дейност на групата, да участват само някои от членовете ѝ, само един от тях или дори субекти, външни за сдружението. С изключение на казуса с наказателно неотговорния А. К., където в обстоятелствената част на акта се съдържат обстоятелства за посредствено извършителство на обв.Р. Х. и с изключение на казусите, при които обв.Р. Х. сам се е легитимирал като „пълномощник” на притежателите на акции и е получил пари от продажбата на ценните книги, в останалите случаи и за него липсва описание на факти, определящи го за пряко участващ в изпълнителното деяние на чл.212 от НК и то под формата на съизвършителство с обвиняемите П., П., Б., Х., Ф., А., И. И., К., С., Ч., В., К., М., М., Н., Л., А., М., И. И., И., М. и С. И..

Десето – абсолютно противоречие и съответно недостатък на акта, съставлява повдигането на обвинения по чл.212 от НК спрямо П., П., Б., Х., Ф., А., И. И., К., С., Ч., В., К., М., М., Н., Л., А., М., И. И., И., М. и С. И., за съучастие на всеки от тях по отделно само с обв.Р. Х., а за същите деяния, в повдигнатото обвинение на обв.Р. Х. да са включени и други съучастници – обвиняемите С. С., З. У. и И. У. в различни конфигурации. Аналогична е ситуацията и при обвиненията на С. С., З. У. и И. У., като даже при С. в диспозитива на

обвинителния акт е записано, че за всяко от деянията е съучастник и сам със себе си /?!/. Доводът в протеста, срещу направената от съдията-докладчик в същата насока констатация, е меко казано несериозен. Подобна обвинителна конструкция, не е въпрос по съществуването на делото и не би могла да се оправдае с прокурорското правомощие за квалификация на обвинението, както се претендира в протеста, а се нарича „правен абсурд”, защото за едно и също деяние се твърди, че е осъществено хем от двама, хем от трима или повече дейци, и на практика се оказва, че прокурорът предава на съд лица за дадени престъпления, без самият той да е наясно, колко и кои от лицата са ги извършили.

Единадесето – както неколкократно по-горе се спомена, деянието, за което е обвинена С. Ш. /Сърбинска/, не е по чл.212 от НК, а е подведено като документно престъпление по чл.316 вр. с чл.308, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, реализирано от нея в съучастие с обв.Р. Х.. Б. недоумение, как при това положение, Ш. е включена в диспозитива на обвинителния акт, касаещ обв.С. С. по повдигнатото му обвинение по чл.212 от НК /виж стр.42 от акта/, като негов съучастник. Абсолютно по същия начин, тази обвиняема е включена като съучастник и на З. У. в повдигнатото му обвинение по чл.212 от НК /виж стр.92 от акта.

Дванадесето – следващият парадокс със съучастията при обвиненията по чл.212 от НК се отнася до обвиняемата Е. Х.. Тя фигурира като съучастник и на С. С. /виж стр.42 от акта/, и на Р. Х. /виж стр.66 от акта/, и на З. У. /виж стр.92 от акта/, и на И. У. /виж стр.116 от акта/, но по нататък в диспозитива за всеки от тези обвиняеми, където се излагат отделните им деяния, включени в продължаваната престъпна дейност, името на Е. Х. „изчезва” и не се споменава при деянието, което уж е извършено с нейно участие.

Досежно обвиненията за документни престъпления по чл.308 и чл.316 от НК.

Макар критиките на съдията-докладчик за цитираните обвинения да не се оспорват изрично в протеста, с оглед задължението си за цялостна проверка на атакуваното разпореждане, въззивният съд дължи произнасяне и по този пункт.

Общата забележка в разпореждането за недостатъчно обосноваване на съставомерните признаци на вменените на обвиняемите З. У. и С. Ш. /С./ деяния, съответно по чл.308, ал.1, т.1 от НК и по чл.316 вр. с чл.308, ал.1 вр. с чл.20, ал.2 от НК, е основателна, но е необходимо да се обърне внимание и на няколко конкретни проблема:

Първо – освен вече изтъкнатото противоречие в обвинителния акт, за това неистински частни или неистински официални документи, са пълномощните, за които се сочи, че З. У. е положил подпис за „упълномощител” и неяснотата

защо и по какви критерии, все П. деецът е обвинен за неистинско официално документиране, неяснота съществува и за обстоятелството къде са осъществени документните подправки. Местоизвършване на престъплението липсва и в обстоятелствената част на акта и в диспозитива му.

Второ – в обвинението на С. Ш. /С./ се констатира разминаване в датата на осъществяване на деянието, която дата в обстоятелствената част на акта е 31.06.2006 год., а в диспозитива е 31.03.2006 год. Никъде в обвинителния акт, не се прави разграничение за вида на документите, представени от Ш. в клона на ФК „П. к.” АД в гр.Кюстендил – дали са официални или частни, а в диспозитива е записано само „*неистински документи*”, което от своя страна предизвиква неразбиране, защо цифрово деянието е квалифицирано по чл.316 във връзка с чл.308 от НК. Непонятно е още и защо са наречени „неистински”, след като в обстоятелствената част не се обсъжда в какво се изразява подправката им. Там се казва единствено, че ръкописните попълнения в пълномощните /нотариално заверени/, били дело на З. У., но пълномощните не изчерпват инкриминирания документален комплект, пък и „ръкописни попълнения” не значи подписи. На Ш. е вменено да е осъществила престъплението в съучастие с обв.Р. Х. под формата на съизвършителство, което не кореспондира на съдържанието на обстоятелствената част на акта, защото в същата никъде не е описано Р. Х. да е участвал в изпълнителното деяние на чл.316 от НК „ползване”, което значи употреба на порочния документ пред определен доказателствен дестинатер.

Изброените в протестираното разпореждане процесуални нарушения, разгледани до тук, както и отчетените от апелативния съд в настоящото определение, неминуемо са съществени по смисъла на чл.348, ал.3, т.1 от НПК, защото ограничават правото на защита на обвиняемите, а за отстраняването им, делото трябва да бъде върнато на прокурора. Освен в обвинителния акт, тяхното коригиране трябва да се съобрази и в съответните постановления за привличане.

Няма процесуална пречка в настоящото производство и въззивната инстанция да сочи нередовности, ако констатира, че са допуснати такива, защото въззивният контрол не е ограничен от протеста /и/или жалбата/, когато това е в полза на обвиняемите, още повече, когато с него се съблюдава принципът за процесуална бързина и икономия, чрез ограничаване на възможностите за бъдещи поредни връщания на делото.

Последната група констатации, направени в атакуваното разпореждане /относно задочното производство спрямо някои от обвиняемите и липсата на

произнасяне по присъединени неприключили досъдебни производства срещу починали лица/, макар да са верни, не визират процесуални нарушения, поради което прокурорът не дължи неотменно съобразяване с тях. Дали ще ги вземе предвид, зависи от усмотрението на държавния обвинител, но те не се отразяват на правилността на крайния извод на съдията-докладчик за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото, поради което и не предпоставят отмяна на протестираното разпореждане.

Ето защо, протестът следва да бъде оставен без уважение, а разпореждането да бъде потвърдено.

Мотивиран от горното, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане на съдията-докладчик от 19.06.2012 год. по НОХД № 836/2012 год. по описа на Специализирания наказателен съд, VI състав, за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на Специализираната прокуратура.

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: